

Péterffy Gyöngyi

Megérett a kalász

Idő múlásában — tavasz, nyár, ősz,
kerget —
rég nem láthattam már azt a régi
kertet,
mely füvek csendjével betakar, ha
este
közöttük merengve jön fel a holdkelte,
augusztusi este.

Olyan észrevétlen beszéltek a hangok,
tücsök, béka, harkály, felelő akkordok,
felém szállt az összhang —
amit várva vártam,
ritmusával lengte a szellő
a fákat —
augusztusi nyárban.

Árnyak hajoltak, ha ösvényein jártam.

Fények szálltak — szálltak, magasban
kihunytak,
lassan észrevétlen az arcomba
hulltak —
bogara a nyárnak augusztusi este,
rejtelmek világát hozta a
lelkembe,
másnap reggelre.

Most tudhatom,
igazán most érzem:
az élet volt, — tiszta, a
természet kezében,
mit e század mocska
nem suhintott nyakon!
Nem láthattam — horrort —
gyilkost, sem a halált,
de
tavasz volt,

nyár volt,
és
megérett a kalász!

Csávossy György

Emlékek csendélete

Az emlékek csendéletét
lelkem falára szegezem.
A kalapács könnyen felsebzi
reszketeg, megvénült kezem.

De ragyog a kép bennem újból,
bár lehunyom fáradt szemem
és felzokog az őszi csellón
tar fák között a szerelem.

2014. november 7.

Kiadványaink

Az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó gondozásában
2012-ben megjelent:

